

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Wiśniewski
Protokolant	st. sekr. sądowy Beata Brocka

bez udziału prokuratora

po rozpoznaniu w sprawie J. C.

z subsydiarnego aktu oskarżenia M. J.

zażalenia wniesionego przez oskarżyciela subsydiarnego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 17 lutego 2016 roku, sygn. akt III K 249/15

w przedmiocie umorzenia postępowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17.02.2016 roku, Sąd Okręgowy w Szczecinie na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzył postępowanie przeciwko J. C. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k., opisany jako pierwszy w subsydiarnym akcie oskarżenia z dnia 3.04.2014 r.

W uzasadnieniu Sąd I Instancji podniósł, że postanowieniem z dnia 28 maja 2013 r. prokurator umorzył śledztwo w sprawie mającego miejsce w S. w okresie od dnia 16 maja 2011 r. do dnia 25 maja 2011 r., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, usiłowania doprowadzenia M. i M. J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 337.000 zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd Sądu Okręgowego w Szczecinie Wydziału I Cywilnego, że weksel stanowiący podstawę żądania pozwu w postępowaniu nakazowym został wypełniony zgodnie z wolą podpisanych, poprzez wypełnienie przez J. C. weksla in blanco podpisanego przez M. i M. J. na kwotę 337.000 złotych niezgodnie z wolą podpisanych i na ich szkodę, a następnie przedłożenie go w Sądzie celem uzyskania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym w sprawie I Nc 174/11, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Następnie, subsydiarnym aktem oskarżenia z dnia 3 kwietnia 2014 r. pełnomocnik pokrzywdzonego M. J. oskarżył J. C. o dwa czyny, którym nie nadał numeracji, z tym, że pierwszy z nich zakwalifikował z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 13 § 1 k.k. Zarzut dotyczy działań mających być podjęte w dniu 30 września 2008 r. Drugi z czynów, zakwalifikowany z art.

270 § 2 k.k., dotyczy przedłożenia w dniu 16 maja 2011 r. wypełnienia w dniu 16 maja 2011 r. weksla in blanco. Żaden z opisanych w akcie oskarżenia czynów nie odpowiada treściowo postanowieniu z dnia 28 maja 2013 r. o umorzeniu śledztwa, w którym określony został zakres prowadzonego postępowania przygotowawczego.

Postanowieniem z dnia 24 września 2014 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie, III K 57/14, umorzył postępowanie w zakresie czynu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 13 § 1 kk (opisanego jako I), III K 57/14, Postanowienie to nie zostało zaskarżone.

W zakresie II. czynu kwalifikowanego z art. 270 § 2 k.k., postanowieniem z dnia 26 marca 2015 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie odmówił wszczęcia postępowania (V K 1040/15). Postanowienie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 18 czerwca 2015 r., IV Kz 381/15.

W dniu 19 czerwca 2015 r. pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego, po raz kolejny wniósł ten sam, datowany na 3 kwietnia 2014 r., subsydiarny akt oskarżenia, zawierający dwa zarzuty. Postanowieniem z dnia 29 września 2015 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum przekazał sprawę o oba czyny zawarte w subsydiarnym akcie oskarżenia, zarejestrowana pod sygnaturą V K 513/15, do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie. Postępowanie karne o oba czyny zawarte w subsydiarnym akcie oskarżenia wniesionym przez M. J. zostały jednak już wcześniej prawomocnie umorzone. Dlatego też należało obecne postępowanie, na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. umorzyć.

Powyższe postanowienie zaskarżył oskarżyciel subsydiarny, osobiście, wnosząc o jego uchylenie i skierowanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu zażalenia podał, że w jego sprawie ciągle występują niezrozumiałe dla niego przeszkody, w tym umarzanie sprawy przez prokuratora. Podniósł, iż nie zgadza ze stwierdzeniem Sądu, że " Żaden z opisanych w akcie oskarżenia czynów nie odpowiada treściowo postanowienia z dnia 28 maja 2013 r.

o umorzeniu śledztwa, w którym określony został zakres prowadzonego postępowania przygotowawczego". Nadto skarżący zarzucił, że nie mógł stawić się osobiście na posiedzenie w dniu 17.02.2016r, gdyż zbyt późno wysłano do niego zawiadomienie

o terminie, a jego pełnomocnik w ogóle nie został zawiadomiony pisemnie o terminie posiedzenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Podniesiony przez skarżącego M. J. zarzut procesowy w zakresie zbyt późnego zawiadomienia go o terminie posiedzenia oraz braku pisemnego zawiadomienia dla jego pełnomocnika, nie mogły stanowić podstawy do podważenia prawidłowo poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych oraz oceny prawnej, iż obecnie badany subsydiarny akt oskarżenia dotyczy dwóch tożsamyh czynów, które były już przedmiotem postępowań sądowych, zakończonych prawomocnym umorzeniem sprawy, z uwagi na wystąpienie bezwzględnej, trwałej, ujemnej przesłanki procesowej.

Ustosunkowując się do treści zażalenia, należy w pierwszej kolejności podnieść, że skarżący potwierdził w nim, iż otrzymał zawiadomienie o posiedzeniu. Z akt sprawy nie wynika, aby przed datą posiedzenia wniósł o wyznaczenie innego terminu posiedzenia, z uwagi na jakiegokolwiek obiektywne przeszkody. Przywoływany zaś przez skarżącego krótki okres między odbiorem zawiadomienia o terminie posiedzenia, a posiedzeniem nie jest wystarczający do żądania uchylenia zaskarżonego orzeczenia, skoro M. J. był reprezentowany przez pełnomocnika, zawiadomionego telefonicznie (i takie zawiadomienie jest zgodnie z treścią art. 137 k.p.k. wystarczające), a obecność samego skarżącego nie była na posiedzeniu obowiązkowa. Z drugiej strony, ocenie podlegał złożony do akt sprawy subsydiarny akt oskarżenia i oświadczenia na posiedzeniu sądu nie mogły zmienić treści tego aktu oskarżenia, a w konsekwencji wpłynąć na jego ocenę prawną. Należy podnieść, iż zgromadzony w sprawie dowodowy nie budzi wątpliwości, że doszło do umorzenia postępowania sądowego co do obu zarzuconych subsydiarnym aktem oskarżenia czynów, tj.

- pierwszego kwalifikowanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. (co do wprowadzenia w błąd M. J. co do powinności przedłożenia przez niego dwóch podpisanych weksli in blanco) – wobec przewidzianej w art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. niedopuszczalności wniesienia aktu oskarżenia przez podmiot do tego nieuprawniony (sygn. III K 57/14, k. 98-99 akt Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie o sygn. V K 1040/14) oraz

- drugiego, zakwalifikowanego z art. 270 § 2 k.k. – wobec wniesienia przez M. J. subsydiarnego aktu oskarżenia po upływie terminu prekluzyjnego, co zostało ocenione w przyznaniu negatywnej przesłanki z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. (k. 121-122 i k. 144 - 145 akt SR Szczecin - Centrum w Szczecinie o sygn. V K 1040/14, IV Kz 381/15).

W sprawie, określonej ramami subsydiarnego aktu oskarżenia, należy stwierdzić, iż niewątpliwie istnieje stan powagi rzeczy osądzonej, gdyż wydano

już prawomocne orzeczenia formalne z dnia 24.09.2014r. sygn. akt III K 57/14 i z dnia 26.05.2015r., sygn. V K 1040/14, oparte na trwałej ujemnej przesłance procesowej o charakterze bezwzględny, a zatem takiej, która nie może zostać usunięta. Tym samym ponowne wniesienie przez M. J. aktu oskarżenia przeciwko tej samej osobie i o te same czyny jest niedopuszczalne, a działanie przeciwne - czego z kolei domaga się skarżący – byłoby naruszeniem art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2015 r., V KK 270/14, LEX nr 1648728, KZS 2015/6/1; pod red. Dariusz Świecki Kodeks postępowania karnego, Komentarz, tom I, wyd. 2, Wolters Kluwer, Warszawa 2015r., str. 130-132).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, pozostała argumentacja zawarta w środku odwoławczym, w szczególności przywołane trudności, na jakie napotykał skarżący na etapie postępowania przygotowawczego, pozostają bez wpływu na trafność zapadłego orzeczenia Sądu Okręgowego. Zarzut dotyczący tego, że żaden z opisanych w akcie oskarżenia czynów nie odpowiada treściowo postanowienia prokuratora z dnia 28.05. 2013r. o umorzeniu śledztwa dotyczy materii prawomocnie osądzonej postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 24.09.2014r., sygn.

III K 57/14, a zatem nie ma podstaw do podważania poczynionych w zakończonym postępowaniu ustaleń faktycznych, wobec prawomocności zapadłego orzeczenia przesadzającą istnienie negatywnej przesłanki procesowej z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. co do czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. (co do wprowadzenia w błąd M. J. co do powinności przedłożenia przez niego dwóch podpisanych weksli in blanco). W tym stanie rzeczy, wobec braku innych zarzutów i podstaw do rozpoznania sprawy w szerszym zakresie, niż wyznaczony podniesionymi zarzutami, po myśli art. 433 § 1 k.p.k., Sąd Apelacyjny postanowił jak na wstępie.

SSA Andrzej Wiśniewski